

Sygn. akt V KK 231/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,
w sprawie K. G.

skazanego z art. 59 ust.1 Ustawy z dn.29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 7 grudnia 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla pkt 1 lit. c i g zaskarżonego wyroku w zakresie
wymiaru kary pozbawienia wolności i w tej części sprawę
przekazuje Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 22 października 2015 r. (sygn. akt II K (...)) K. G. został uznany winnym czynów z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) w zw. z art. 12 k.k. , w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 263 § 2 k.k., z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które następnie wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności. Wyrok zawierał także rozstrzygnięcie w przedmiocie przepadku korzyści majątkowych osiągniętych z popełnionego przestępstwa oraz obowiązku naprawienia szkody.

Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 1 marca 2016 r. (sygn. akt. VII Ka (...)) w stosunku do K. G. w ten sposób, że uchylono karę łączną (pkt 1 lit a), przyjęto, że czyny opisane w punkcie XXVIII oraz XIX części wstępnej wyroku (art. 56 ust. 3 u.p.n.) stanowią tylko jeden czyn popełniony w okresie od października 2010 r. do 9 czerwca 2011 r. i obniżono w tym punkcie oskarżonemu karę do 4 lat pozbawienia wolności (pkt 1 lit c), z punktu 9 części rozstrzygającej wyroku wyeliminowano czyny opisane w punktach XXI-XXVII części wstępnej wyroku i od tych czynów uniewinniono K. G. (pkt 1 lit d i e), orzeczono wobec niego nową karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz ustalono wartość przepadku korzyści majątkowej na 15.475 zł (pkt 1 lit. h). W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca K. G., zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„1) rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegające na obrazie art. 434 § 1 k.p.k. poprzez podwyższenie oskarżonemu K. G. na niekorzyść kary pozbawienia wolności do 4 (czterech) lat za czyn określony w punktach XXVIII oraz XXIX części wstępnej wyroku Sądu I instancji (punkt 1 lit. c) zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego w miejsce orzeczonej przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) i 6 (sześciu) miesięcy (punkt 11 wyroku Sądu I instancji), pomimo że w sprawie nie została wniesiona apelacja na niekorzyść oskarżonego;

2) zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 pkt 7 k.p.k., sprzeczność w treści zaskarżonego wyroku, uniemożliwiająca jego wykonanie, polegająca na sprzeczności punktu 1 lit. c) zaskarżonego wyroku w takim zakresie, że Sąd odwoławczy stwierdził, że obniża oskarżonemu karę orzeczoną w punkcie 11 części rozstrzygającej wyroku Sądu I instancji, podczas gdy Sąd odwoławczy w rzeczywistości orzeczoną pierwotnie wobec oskarżonego karę podwyższył o 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i niemożliwym jest określenie rzeczywistego wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu za ww. czyn;

3) rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na obrazie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k., poprzez wymierzenie przez Sąd odwoławczy wobec oskarżonego kary łącznej 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, gdzie za podstawy wydania wyroku łącznego w sprawie służyła między innymi wadliwie orzeczona kara jednostkowa 4 lat pozbawienia wolności zawarta w pkt 1 lit. c) zaskarżonego orzeczenia, wpływająca bezpośrednio na wartości graniczne możliwej do orzeczenia kary łącznej z art. 86 § 1 k.k.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 434 § 1 k.p.k. okazał się zasadny. Mimo, że w sprawie wniesiono wyłącznie apelację na korzyść skazanego, Sąd Okręgowy w Z. podwyższył wysokość kary pozbawienia wolności orzeczonej za czyn określony w pkt XXVIII oraz XXIX części wstępnej wyroku Sądu I instancji, z 3 lat i 6 miesięcy do 4 lat. Stanowi to oczywiste i rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Na ocenę tę nie ma wpływu okoliczność, iż ostatecznie skazanemu wymierzono karę łączną i ta właśnie kara miała podlegać wykonaniu. Orzeczenie kary łącznej czy to w wyroku skazującym czy to w wyroku łącznym, nie uchyla rozstrzygnięć dotyczących wymiaru kary za poszczególne zbiegające się

przestępstwa przypisane sprawcy. W przypadku konieczności wydania nowego wyroku łącznego wobec skazanego, to właśnie te jednostkowe kary wyznaczają ramy nowej kary łącznej oraz wpływać będą na ostateczny rozmiar tej kary. Nie można także wykluczyć, że orzeczona kara 4 lat pozbawienia wolności miała wpływ na ostatecznie ukształtowany przez Sąd odwoławczy rozmiar kary łącznej.

Sąd Najwyższy nie stwierdził natomiast, że w sprawie spełniona została przesłanka z art. 439 pkt 7 k.p.k. w postaci takiej sprzeczności w treści zaskarżonego wyroku, która uniemożliwiałaby jego wykonanie. Rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego odnoszące się do wymiaru kary za czyn określony w pkt XXVIII oraz XXIX części wstępnej wyroku Sądu I instancji jest jednoznaczne – Sąd ten orzekł karę w wysokości 4 lat pozbawienia wolności, zmieniając w tym zakresie wyrok Sądu I instancji. Fakt, że jednocześnie Sąd odwoławczy określił dokonaną przez siebie zmianę jako „obniżenie” orzeczonej kary wskazuje co najwyżej na rzeczywiste intencje Sądu, które jednak nie znalazły odzwierciedlenia w ostatecznej treści rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji. W ponownym postępowaniu Sąd odwoławczy określi wymiar kary za czyn określony w pkt XXVIII oraz XXIX części wstępnej wyroku Sądu I instancji oraz rozstrzygnie o wysokości kary łącznej mając na względzie zakaz *reformationis in peius* zawarty w treści art. 434 § 1 k.p.k.

r.g.